

STUDENTIMEA ȚĂRII ÎȘI ÎNDREAPTĂ CU ADÎNCĂ RECUNOȘȚINȚĂ

GÎNDURILE CĂTRE PARTID

Telegrame adresate de colectivele de studenți C. C. al P. C. R., tovarășului Nicolae Ceaușescu

În ziarul nostru de ieri am publicat, într-un amplu reportaj relatări de la adunările studențesti, entuziaste manifestări ale recunoștinței tineretului studios față de partidul și statul nostru pentru consecvența cu care se ocupă de îmbunătățirea din toate punctele de vedere a procesului de pregătire al viitorilor specialiști. La redacție au continuat să sosească vești din toate centrele universitare. Studenții, aflați în plină desfășurare a sesiunii de examene, cadrele didactice — transmit reporterii și corespondenții ziarului — dovedesc un interes deosebit față de recentele măsuri privind perfecționarea și modernizarea învățămîntului superior. Publicarea în presă a hotărîrilor privitoare la posibilitatea absolvenților care dovedesc vocație pentru munca științifică de a fi repartizați direct în institute de cercetări și la îmbunătățirea sistemului de examene i-a atras pe studenți într-un număr mare la facultăți, aceștia dorind să afle cât mai multe detalii în legătură cu măsurile care îi interesează în mod direct. În-

tilările studenților s-au transformat în adevărate adunări, participanții exprimându-și deplina aderență față de hotărîrile Plenarei Comitetului Central al P.C.R. în vederea dezvoltării învățămîntului în patria noastră, față de Legea învățămîntului adoptată de Marea Adunare Națională. În ziarul de azi publicăm încă o măsură luată de Ministerul Învățămîntului în vederea aplicării Legii învățămîntului adoptată de recenta sesiune a Marii Adunări Naționale pe baza hotărîrii Plenarei Comitetului Central al P.C.R.: Îmbunătățirea sistemului de susținere a examenului de stat în învățămîntul superior.

Subliniind preocupările stăruitoare ale partidului și statului în vederea corelării științifice a învățămîntului nostru la cerințele actuale și de perspectivă ale economiei și culturii, în vederea afirmării energiei și capacităților intelectuale ale tineretului țării, participării sale la progresul modern al patriei, studenții au dat glas recunoștinței lor pentru grija ce o manifestă conducerea de partid și de stat față de condițiile de studiu și de viață ale tineretului studios, pentru eforturile în vederea construirii unor noi spații de învățămînt, cantine și cămine, laboratoare, acordării de burse și alte ajutoare ma-

teriale, asigurării de locuri de muncă pentru fiecare absolvent, corespunzătoare vocației, pregătirii de specialitate și cerințelor societății. Studenții și-au manifestat hotărîrea de a răspunde griji ce li se acordă pregătindu-se cu pasiune pentru a deveni specialiști cu o înaltă calificare, prezentînd garanția că lor li se poate acorda încrederea de a lucra în sectoarele hotărîtoare ale economiei și culturii.

Într-o atmosferă de înaltă responsabilitate, participanții la adunări au adresat Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Stat, telegrame în care se afirmă că studenții sînt hotărîți să se dedice cu mai multă pasiune învățării, să valorifice la maximum anii studenției. Telegramele relevă aderența deplină a tineretului universitar față de recentele măsuri privind perfecționarea învățămîntului, recunoștința față de partid și de stat, ce animă întreaga studenție.

Într-o telegramă primită din Vineri la amiază, tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat, împreună cu tovarășii Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, și Alexandru Brlădeanu, vicepreședintele al Cercetării Științifice, a primit pe ministrul tehnologiei din Marea Britanie, Anthony Wedgwood Benn, care se află într-o vizită în țara noastră.

La primire a luat parte Sir John Chadwick, ambasadorul Marii Britanii la București. În timpul întrevederii, care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, au fost abordate probleme privind relațiile de colaborare și cooperare economică, tehnică și științifică dintre Republica Socialistă România și Marea Britanie, subliniindu-se dorința reciprocă a celor două țări de a dezvolta aceste relații în folosul popoarelor române și engleze, al întăririi climatului de cooperare între popoare.

Vineri la amiază, tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat, împreună cu tovarășii Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, și Alexandru Brlădeanu, vicepreședintele al Cercetării Științifice, a primit pe ministrul tehnologiei din Marea Britanie, Anthony Wedgwood Benn, care se află într-o vizită în țara noastră.

„DE ZIUA PIONIERILOR”

Îmi place să creșt că nu în timpotul a fost aleasă o zi de înnie pentru o sărbătoare dedicată purtătorilor cravatei roșii. Este timpul cînd se apropie de înis maratonul anului școlar, dar zîntul a și început să aducă parfumul brazilor și al algeilor vacanței; se dau rezultatele unor importante concursuri care au însemnat în lumea copiilor în tot atîtea momente de febrilitate, dar subtilul poezic ori gravul matematician cu pantalonii scurți așteaptă verdictul juriului cu un calm olimpian, făcîndu-și cercei din cîrșe; nu sosit clipa de vîrf ale meditației lucide privind alegea profesiei, dar nimeni nu l oprește pe viitorul chimist sau agronom să se viseze încă explorator polar sau cosmonaut. Are această zi însuși aerul copilăriei, are un suris de puști care a eliberat din colivie un scatiu sau a înălțat un zmeu, care a luat o noia bună toc-

În legătură cu examenul de stat

În a doua jumătate a lunii iunie are loc, la institutele de învățămînt superior, sesiunea de vară a examenului de stat.

Directivile Comitetului Central al Partidului Comunist Român, aprobate în Plenara din 22-25 aprilie 1968, prevăd îmbunătățirea începînd din anul 1968-1969, a examenului de stat din sectoarele universitar, medical, economic și agronomic.

Ministerul Învățămîntului aduce la cunoștință că aceste îmbunătățiri se aplică începînd din sesiunea iunie 1968. În acest sens, examenul de stat în sectoarele menționate

va consta din susținerea lucrării de diplomă în fața comisiei, care va aprecia capacitatea absolventului de a se informa, a analiza, sintetiza și interpreta științific tema tratată în lucrare.

În mod analog, adecvat specificului, se va organiza examenul de stat în învățămîntul superior artistic.

În învățămîntul superior pedagogic, examenul de stat va consta din susținerea xamenelor la obiectul de profil; la sesiunile cu dublă specializare, se vor susține examenele la ambele obiecte de profil.

va consta din susținerea lucrării de diplomă în fața comisiei, care va aprecia capacitatea absolventului de a se informa, a analiza, sintetiza și interpreta științific tema tratată în lucrare.

În mod analog, adecvat specificului, se va organiza examenul de stat în învățămîntul superior artistic.

În învățămîntul superior pedagogic, examenul de stat va consta din susținerea xamenelor la obiectul de profil; la sesiunile cu dublă specializare, se vor susține examenele la ambele obiecte de profil.

va consta din susținerea lucrării de diplomă în fața comisiei, care va aprecia capacitatea absolventului de a se informa, a analiza, sintetiza și interpreta științific tema tratată în lucrare.

În mod analog, adecvat specificului, se va organiza examenul de stat în învățămîntul superior artistic.

În învățămîntul superior pedagogic, examenul de stat va consta din susținerea xamenelor la obiectul de profil; la sesiunile cu dublă specializare, se vor susține examenele la ambele obiecte de profil.

va consta din susținerea lucrării de diplomă în fața comisiei, care va aprecia capacitatea absolventului de a se informa, a analiza, sintetiza și interpreta științific tema tratată în lucrare.

În mod analog, adecvat specificului, se va organiza examenul de stat în învățămîntul superior artistic.

În învățămîntul superior pedagogic, examenul de stat va consta din susținerea xamenelor la obiectul de profil; la sesiunile cu dublă specializare, se vor susține examenele la ambele obiecte de profil.

va consta din susținerea lucrării de diplomă în fața comisiei, care va aprecia capacitatea absolventului de a se informa, a analiza, sintetiza și interpreta științific tema tratată în lucrare.

În mod analog, adecvat specificului, se va organiza examenul de stat în învățămîntul superior artistic.

În învățămîntul superior pedagogic, examenul de stat va consta din susținerea xamenelor la obiectul de profil; la sesiunile cu dublă specializare, se vor susține examenele la ambele obiecte de profil.

va consta din susținerea lucrării de diplomă în fața comisiei, care va aprecia capacitatea absolventului de a se informa, a analiza, sintetiza și interpreta științific tema tratată în lucrare.

În mod analog, adecvat specificului, se va organiza examenul de stat în învățămîntul superior artistic.

În învățămîntul superior pedagogic, examenul de stat va consta din susținerea xamenelor la obiectul de profil; la sesiunile cu dublă specializare, se vor susține examenele la ambele obiecte de profil.

SURÎȘUL COPIILĂRIEI

de Octav Păncu-Iași

mai la obiectul pentru care se credea mai puțin atras sau a desenat, cu penelul miuit în acuarelele amintirii și visului, o poiană smălțuită de flori... Dincolo însă de jocul metaforelor, seducător și zăpăcit întotdeauna cînd ne găsim față în față cu copilăria — o zi a pionierilor subliniază cu un plus de vigoare importanța ce se acordă la noi organizației comuniste a școlarilor, mișcării de recunoscută valoare prin contribuția ce-o aduce la educația multilaterală a copilului. O zi din cele 365 ale anului dedicată pionierilor își apropie un sens simbolic de o delicată și nobilă frumusețe: se urea un omagiu adus în primul rînd ideii de educație, aflată la loc de cinste în colectivitatea noastră socialistă, ideii de responsabilitate față de viața și destinul celei mai tinere generații, ambele pregnante la noi, devenite aspecte majore ale politicii de partid și de stat, preocupări cetățenești de prim rang.

Goarnele și tobele care, dumnică 9 iunie, nu vor lipsi din fundalul sonor al veselei serbări a copiilor, vor constitui, poate, pentru unii dintre noi mai mult decît un semnal îngăduind derularea unui film romantic, filmul în ale cărui scene se vom găsi pe noi înșine, școlarii, pionierii de ieri și de ce să nu recunoaștem, cei care merem am dori

(Continuare în pag. a II-a)

Satu Mare. Soare mult, fluierat scurt de locomotive pe linia de manevră, valuri de aer dansînd fierbinte deasupra pacăfului, larma gîrii sfredelind monoton orele dinaintea amiezii. Ceva scrișie sub vagon, tamponale se bat cap în cap de-a lungul întregii garniturii, un signal își aruncă, de pe peron, trîrile și trenulețul mixt Bixad—Satu Mare se oprește în piața gării, cu ofaturii și scrișiturile de fință vie. Cobor. Gara pentru „mocănițe” se află în piață, la umbra parcului municipal, despărțită de gara mare prin clădirea galbenă a stației, cu miroaie lute de cărbune ars și de miștite proaspete.

— No, hei, dom'le, dom'le cu cravată, că și-o uitat jurnalul! Mă întorc. Flăcăii cu care mă urcaseram, dimineața în „mocănița” de Satu Mare își fac semnne cu „Scinteia” de ieri ridicată deasupra capului. Flăcăii se îndreaptă spre restaurantul gării, jîindu-se de gît ca la nuntă. Sînt nouă: înalți, cu pantaloni albi, oșenești, cît o pinză de corabie, cu pieptare negre și pălărie „de sugaci” încercînd să acopere o bucată de frunte. Deșaga cărgeți li se bălăbănesc, plîni, pe umăr. Cineva fîpărește cît îl fin puterile, fără sfială, și

unde știi tu că nu mai au nevoie de angajați? Or și cînd mă, dar tata zicea una și bună: n-astepta să intre zilele-n sac, fă totul din vreme, că lucrul ti-i merit să-l găști din timp... Dacă plecam anul trecut, era altă poroste... Intuiesc, din cele cîteva schimburi de cuvinte, că anul trecut, mai precis în toamnă, „Neica” s-a înșurat și flăcăii și-au amînat plecarea de dragul lui. „Neica” se îndispune. Cel cu pălăria acoperită de insignă începe să cînte. Trenul aleargă chiuind printre lanuri înspălate... Eu rămîn cu ochii la pălăria cu insignă... — Vă interesează clopșul meu? mă întrebă, într-o vreme, oșanul. Fetele din București poartă minifuste, feciori de la noi — miniflărtii... Să nu rămînem mai prejos... Rîdem cu toții. Eu admirasem, printre insignele de tot felul, una mare, aurie, ca o decorație: „Insigna de onoare a C.C. al U.T.C.”. — O am de la Bica, de la hidrocentrală, îmi spune flăcăul, ghicîndu-mi întrebarea nerostită. N-am găsit-o și nici n-o port... DRAGOMIR HOROMNEA (Continuare în pag. a V-a)

ANONIMII

șifuritul oșenesc săgetează vesel auzul... Fînă la personalul de Oradea mai am patru ore. Mă îndrept și eu, prin școalele de fierbințea, către restaurantul luat cu asalt de oșeni... — No, că-i musai să luăm timpul de coadă, îl aud pe unul dintre ei și, în dorința de a le urma sfatul, comand bere. Ei au umple, lărmuitoare, culoarele și scările vagoanelor. Am noroc: oșenii merg în aceeași direcție și doi dintre ei, care dispăseră din restaurant mai din timp, au izbutit să ocupe un compartiment în ultimul vagon, al șaselea. În virtutea simpatiei care se naște deseori între călătorii cu același drum, sînt încitai în compartimentul lor.

— Nouă și cu sergentul zecă! ride cel cu pălăria înflorată, făcîndu-mi loc lângă fereastră. Dăm drumul la muzică? Trenul se pune în mișcare. Aparatul de radio hîrșie și troz-neste. Trebuie să-l închidem. Apare din nou sticla chihlimbărie, golită pe îmbuțate, și un pumn de ridică îmbuțate de căldură. — Luați, tovarășe, că-i bună. Palnca noastră e prima-nți, în-

scos pe masă o sticlă chihlimbărie, caș proaspăt, slăni și ridichi. Au dat drumul și la muzică; cel cu pălăria mai înflorată avea în striața un aparat cu tranzistori... 1. „Zicea tata una și bună: n-astepta să intre zilele-n sac...” Personalul 4002 e arhiplin. A fost zi de timp la Satu Mare. Precupeți și cumpărători se întorc acasă, într-o înghesuială care

— Ne-am vorbit prin scrisoare să mergem la Orșova. Ne aşteptă-n Oradea și om lua împreună primul tren; noi nouă și ei cîți or și zece, cincisprezece... Facem o brigadă pentru Porțile de Fier. — S-o crezi tu, „Neică”, zice cel cu insignela la pălărie. Ne ducem la spartul tîrgului, cînd nu mai este nevoie de angajați... — N-are a face, vine răspunsul. Șantierul sînt puzderie. Și-apoi de

— Ne-am vorbit prin scrisoare să mergem la Orșova. Ne aşteptă-n Oradea și om lua împreună primul tren; noi nouă și ei cîți or și zece, cincisprezece... Facem o brigadă pentru Porțile de Fier. — S-o crezi tu, „Neică”, zice cel cu insignela la pălărie. Ne ducem la spartul tîrgului, cînd nu mai este nevoie de angajați... — N-are a face, vine răspunsul. Șantierul sînt puzderie. Și-apoi de

REPORTAJ din vagonul 6

— Ne-am vorbit prin scrisoare să mergem la Orșova. Ne aşteptă-n Oradea și om lua împreună primul tren; noi nouă și ei cîți or și zece, cincisprezece... Facem o brigadă pentru Porțile de Fier. — S-o crezi tu, „Neică”, zice cel cu insignela la pălărie. Ne ducem la spartul tîrgului, cînd nu mai este nevoie de angajați... — N-are a face, vine răspunsul. Șantierul sînt puzderie. Și-apoi de

Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

În pag. a III-a: Știința marilor surprize: BIOLOGIA

În paginile IV-V: UN NUME INVENTAT FRAGMENT DE ROMAN de NICOLAE BREBAN

În pag. a VI-a: SATIRA ȘI UMORUL

semnează: AUREL BARAN-GĂ, NICOLAE MINEI, VASILE BARAN, GH. NEAGU, FLORIN IONESCU.

Scințteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 5924 | 8 PAGINI — 30 BANI | SIMBĂȚĂ 8 IUNIE 1968

Vizita secretarului general al Mișcării Naționale a Revoluției, președintele Republicii Congo, Alphonse Massamba-Débat

BRAȘOV 7 — De la trimitșii Agerpres, M. Moarcăș și Șt. Bratu: În cea de-a treia zi de la sosirea în țara noastră, secretarul general al Mișcării Naționale a Revoluției, președintele Republicii Congo, Alphonse Massamba-Débat, și celelalte persoane oficiale congoleze au făcut o vizită în județele Prahova și Brașov. Oaspeții au fost însoțiți de Ștefan Peterfi, vicepreședintele al Consiliului de Stat, Vasile Vlad, șef de secție la C.C. al P.C.R., Tudor Jianu, directorul protocolului din Ministerul Afacerilor Externe, Alexandru Tujon, ambasadorul României în Republica Congo, și general-maior Nicolae Negulescu.

În localitățile aflate de-a lungul șoselei naționale ce duc spre Ploiești, ca de altfel pe întregul traseu străbătut în cursul zilei, numeroși cetățeni au făcut oaspeților con-

cadran

Mitul eroului industrial — există un asemenea mit pe care l-a năruit în timpul care înșoaze incidente convenabile, fie reporterul animat de premeditate interese spre actul lesit din comun, excentric, de cele mai multe ori neglat de esența fenomenului.

RESTRUCTURĂRI

menului — avansează în primul plan spectaculare interfeții mobilizatoare venite de la cei destinați lor printr-o ordine prestabilă, sau reparatoare odihne medicale — pentru o mină, pentru un picior, pentru un nas ars — ale unor „eroi” scoli la suprafață ori de o impruden-

inaltă tehnicitate, cînd ponderea munclor necalificate a cedat ireversibil calității, cînd munca în salt a făcut loc producției ritmice, pe bandă. Evident, eroismul

V. ARACHELIAN (Continuare în pag. a VII-a)

Citiți în pag. a V-a

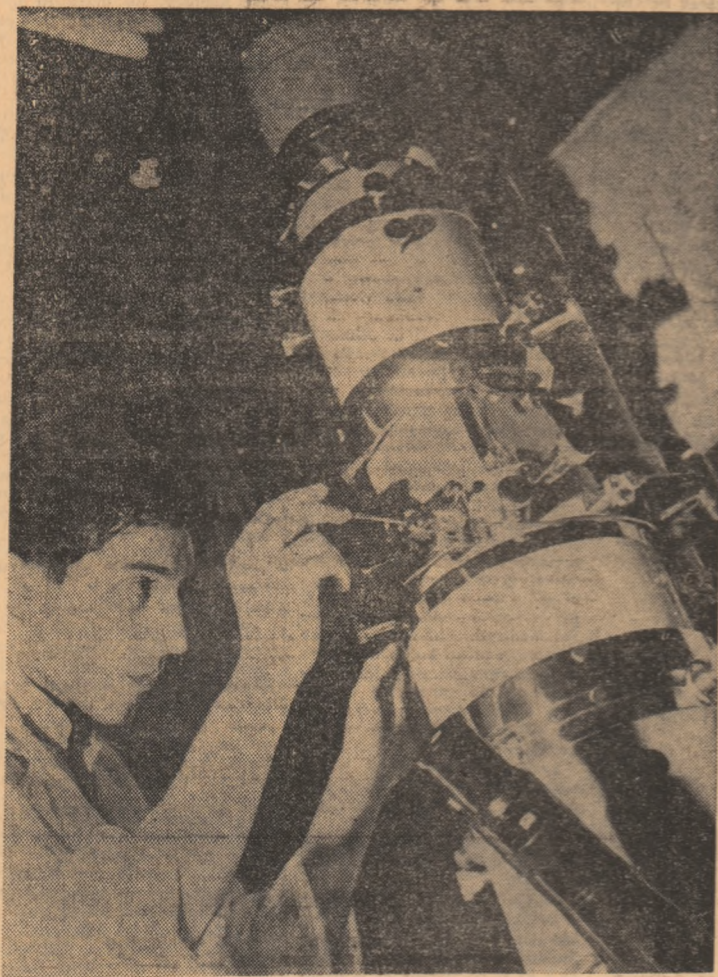
În misiune deasupra mării

Cu supersonicul locotenent-colonelului GHEORGHE CHELARU

ANCHETA NOASTRA

PE TEME STIINTIFICE

- Dilemele specialiștilor în imunologie... ● O problemă deschisă: elucidarea mecanismelor de transmitere a energiei
- Vom modifica genele? ● Ipoteze fantastice...
- Sexul copilului este rezultatul hazardului?
- Vom crea virusuri care vor lupta împotriva cancerului?

VISUL BIOLOGICOR: CONTROLUL EREDITĂȚII

Dr. CONST. MAXIMILIAN
secretar științific al
Institutului de
Endocrinologie

Acum o jumătate de secol Wells, fascinat de primele realizări ale geneticii, credea că lumea de mâine — operă a științei — va fi constituită din populații puternice cu remarcabile posibilități intelectuale și artistice.

Firește, Wells nu era primul și nici ultimul care credea că știința ne va permite să transformăm omul. El era însă primul care oferea epocii sale o nouă speranță.

De atunci s-a discutat de nenumărate ori dacă genetica ne va permite sau nu să realizăm marile vis al biologilor din totdeauna: CONTROLUL EREDITĂȚII.

Acum putem spune cu certitudine: da.

Bazele eredității sînt acum cunoscute. Știm că fiecare dintre noi este rezultatul unui fenomen unic al uniunii a două celule germinale, cu o anumită structură genetică. Formarea sexului este de asemenea bine cunoscută. Celulele paternelle sînt deosebite, unele au un cromozom de sex X, altele unul Y, iar celulele germinale au întotdeauna un cromozom de sex X.

Din unirea unei celule germinale paternale care are un cromozom Y cu o celulă X va rezulta un băiat.

Dacă se vor uni două celule X va rezulta o fată. Sexul viitorului copil este rezultatul întâmplării. Există multe indicații că celulele germinale paternale X sînt diferite de cele X. Dacă reușim să înlăturăm hazardul, atunci va fi simplu să hotărîm sexul viitorului copil.

Ipoteza a plecat de la cîteva experiențe interesante care au arătat că în anumite condiții dintr-o celulă oarecare a corpului — deci nu o celulă germinală — se va dezvolta un individ cu totul asemănător individului de la care provine.

VOM ATINGE LIMITA IDEALĂ DE 100 LA SUTĂ?

Dr. M. DUMITRESCU
și Dr. A. I. SULICE
Laboratorul de genetică moleculară, Institutul medical legal București

Evoluția imunologiei are consecințe dintre cele mai importante, atât în ceea ce privește gândirea biologică în general, cît și în ceea ce privește practica medicală concretă pe care o înarmează cu mijloace terapeutice dintre cele mai eficiente.

Care este nouitatea de concepție? Apărarea imunologică este considerată din ce în ce mai mult ca o funcție generală a structurilor celulare care acestea își protejează planul de organizare împotriva „macromoleculilor informaționale” străine cu care vin în contact (aceasta întrucît activitatea chimică a acestora la nivelul mediului intern duce de regulă la dezorganizarea schemelor metabolice proprii).

Discriminarea dintre „străin” (în termeni tehnici — non self) și propriu (în termeni tehnici — self), se datorează faptului că organismul gazdă „tolerează” imunologic numai macromoleculile proprii față de care stabilește în mod fiziologic o „paraliză imunologică” încă înainte de naștere.

În acest context devine ușor de înțeles de ce aceleși mecanisme de apărare ale gazdei vor dezagrega atât moleculele alcătuitoare ale celulelor microbriene care o infectează (fenomen avantajos), cît și pe cele ce alcătuiesc țesuturile greșite terapeutice, atunci cînd grefa provine de la un donator genetic diferit de gazdă (ceea ce duce la eliminarea greșelii).

Aceasta explică de altfel și marea dilemă terapeutică în care se găsește orice echipă de medici care dorește să efectueze o operație de transplantare (întrucît compatibilitatea genetică, deci imunologică, dintre gazdă și țesutul greșit nu poate fi aproape niciodată perfectă în cazul pacienților umani). Odată cu grefa trebuie să fie aplicat și un tratament imunosupresor care trebuie să fie suficient de puternic pentru a inhiba reacția de respingere a greșelii, dar, nu atât de puternic încît să inhibe și apărarea antiinfecțioasă (cauza morții pacientului Washchansky a fost supradozarea tratamentului imunosupresiv). Or, în condițiile cunoștințelor actuale această dozare este încă extrem de greu de calculat.

acum mari servicii omenirii permițînd astăzi stabilirea primelor criterii științifice de compatibilitate între gazdă și grefă, cît și efectuarea primelor tratamente imunosupresive eficiente, ceea ce a permis realizarea unui număr remarcabil de greșe de organ reușite, unele dintre ele fiind chiar foarte spectaculoase.

Totuși, posibilitățile ei sînt încă foarte departe de a fi epuizate. Cercetări impresionante sînt în desfășurare de concepție cît și prin migala execuției sînt concretizate și concentrate acum, pe de o parte în direcția lămuririi detaliate a bazei chimice a specificităților antigenice, și, pe de altă parte în direcția elucidării detaliilor chimice ale răspunsului imun. Rezultatele obținute vor permite, în primul caz selecționarea din ce în ce mai bună a donatorilor de greșe și, în al doilea, găsirea unor noi tratamente imunosupresive capabile să-și exercite numai efectul binefăcător, ceea ce va duce treptat la creșterea frecvenței transplantelor terapeutice reușite spre limita ideală de 100 la sută.

MARELE IZVOR AL ENERGIEI ORGANISMELOR

Prof. dr. doc.
N. SANTA

Toate transformările cît și schimbările de substanțe sînt însoțite de transformări și schimburi de energie. Ansamblul acestor transformări și schimburi constituie ceea ce se numește metabolismul organismelor și tocmai prin acesta se caracterizează viața însăși.

Luînd în considerare rolul pe care îl are energia în metabolismul organismelor vii, devine evident faptul că ea intervine în toate activitățile lor, asigurîndu-le normala lor desfășurare.

S-a pus firesc întrebarea: de unde provine această energie indispensabilă vieții? Și oamenii de știință au confirmat o veche ipoteză: că soarele este izvorul ei.

malele ierbivore și indirect de cele carnivore.

Această energie chimică potențială este sursa tuturor formelor de energie folosite de organisme pentru întreținerea funcțiilor și a vieții lor.

În epoca noastră studiul energiei organismelor vii se bazează de un interes din ce în ce mai mare și, ca urmare a acestui fapt, volumul de cunoștințe acumulate deja constituie baza bioenergeticii — a unei dintre cele mai moderne științe.

S-a pus firesc întrebarea: de unde provine această energie indispensabilă vieții? Și oamenii de știință au confirmat o veche ipoteză: că soarele este izvorul ei.

REVELAȚIA ACIZILOR NUCLEICI

Prof. N. NESTORESCU
membru corespondent
al Academiei

Cu toate că majoritatea cercetătorilor americani, pe de o parte, și cei englezi, mai ales, pe de altă, nu sînt de acord asupra exclusivității rolului acizilor nucleici în transmiterea caracterelor genetice, se admite, totuși, azi, că acizii nucleici — componente macromoleculare — au capacitatea de a se autoreplica și

dețin informația genetică. Dezaconcordul se referă mai ales la rezultatele pe care le-a obținut școala lui Arthur Kornberg (Stanford) care lucrează în domeniul sintezei vieții.

A. Kornberg a putut reproduce, pornind de la unități chimice definite, o replică exactă și funcțională a unui acid dezoxiribonucleic (A.D.N.) aparținînd unui virus, sub controlul enzimelor provenind din celula vie. Pînă în contact în erubilită, o enzimă (A.D.N.-polimerază) cu cele 4 baze polinucleotidice cunoscute, însoțite de o moleculă intactă de A.D.N., Kornberg a reușit sinteza unei molecule de acid dezoxiribonucleic care, introdusă într-o bacterie (E. coli) s-a dovedit mai întîi inactivă, dar care prin studii ulterioare (care au durat mai mult de 10 ani), s-a obținut un A.D.N. activ, identic cu A.D.N.-ul natural. Introducerea în E. coli a acestui A.D.N. activ obținut prin sinteză oferă biologiei, geneticii moleculare, geneticilor în general, ca și medicilor viitorului un teren de cercetare științifică de un interes cu totul și cu totul deosebit.

Care pot fi aplicațiile acestor rezultate anunțate de Arthur Kornberg?

1. Se poate întrevădea posibilitatea de a modifica genele, ale căror funcții sînt acelea de a imprimă, după un anumit mecanism, sinteze specifice la nivel celular, ceea ce ar conduce la acordarea de proprietăți noi pentru celulele organismelor.

2. Se poate imagina producerea de virusuri arti-

ficial cu scopul de a stopa alte virusuri naturale, de exemplu virusurile oncogene (cele care pot determina tumori).

3. Se pot corecta tulburări ereditare datorate unor gene defecte.

4. Se va cunoaște bine mecanismul imunologic de formare a anticorpilor, cu implicații întinse în profilaxia bolilor transmisibile și a transplantului de organ care, după cum se știe, a luat o extindere din ce în ce mai mare, în ultima vreme.

5. În sfîrșit, va putea fi înțeleasă mai bine noțiunea de viață.

Cu toate că majoritatea cercetătorilor americani, pe de o parte, și cei englezi, mai ales, pe de altă, nu sînt de acord asupra exclusivității rolului acizilor nucleici în transmiterea caracterelor genetice, se admite, totuși, azi, că acizii nucleici — componente macromoleculare — au capacitatea de a se autoreplica și

O DESCOPERIRE DE MAXIM INTERES

Academician
EUG. MACOVSCHI

Cercetările științifice duc adesea la descoperiri de fapte experimentale și la elaborări de concepții teoretice care ne surprind prin nouitatea și neprevăzutul lor. Mi-aș permite în această anchetă a „Științei tineretului” să relev unele dintre cele mai interesante teorii formulate în ultimul timp. Așa menționez astfel teoria „reglării activității genelor”, elaborată acum cîțiva ani de savanții francezi F. Jacob — profesor de Genetică celulară la Collège de France și J. Monod — profesor de chimie metabolică la Universitatea din Paris. Această teorie explică modul cum anumite componente celulare intervin în activarea și inactivarea acestor substanțe de care depinde biosinteza fermentilor și altor substanțe proteice, permite înțelegerea numeroaselor fenomene care se produc în celulele vii și duce la dirijarea acelor procese de reglare care controlează creșterea și dezvoltarea celulelor. Pentru valoarea, nouitatea și originalitatea teoriei lor, precum și pentru cercetările lor experimentale, savanții menționați au fost distinși cu Premiul Nobel în anul 1963.

cuprinși în această nouă ofensivă a biologiei moderne se dovedesc mai mult decît încurajatoare...

Cu siguranță, că cel mai bun mijloc de combatere este profilaxia lor, de pildă, evitarea consanguinării în mariaj, evitarea substanțelor toxice mutagene al căror număr crește în societatea modernă, cum este cazul cu unele tranchilizante, introducerea a ceea ce se cheamă sfaturile genetice care pot fi date perechilor înainte sau după căsătorie, dar mai ales în momentul cînd se hotărăse să aibă copii.

FOTOGRAFIEM „INFRASTRUCTURILE”

prof. univ.
ION STEOPOIE

Epoca modernă a pus la dispoziția cercetării științifice aparate din ce în ce mai perfecționate. În domeniul biologiei (unde au fost folosite metode ca microscopia electronică, tehnica autoradiografiei microscopice, tehnica ultracentrifugării), acest fapt a dat posibilitatea studierii în adîncime a materiei vii.

Cu toate acestea, amănuntele de infrastructură în studiul materiei vii realizată cu ajutorul tehnicilor moderne are deficiențe care fotograficele provin de pe materia vie în prealabil omorâtă. Reacții care fixează elementele celulare pentru studiul electronmicroscopiei sigur că provoacă o alterare la nivel molecular a materiei vii și deci nu se pot considera infrastructurile observate corespunzătoare cu ceea ce există în realitate în materia vie.

Datorită acestor considerații cercetătorii se străduiesc să găsească posibilitatea de a realiza o tehnică cu ajutorul căreia să fie posibilă obținerea unor fotografii a infrastructurilor pînă la macromoleculă pe material viu, nedeformat prin omorarea celulelor.

Pînă în momentul de față rezultatele cercetărilor obținute de majoritatea oamenilor de știință

BOLILE GENETICE POT FI VINDECATE!

Academician
ȘTEFAN MILCU

Trebue de la început să diferențăm genetica umană de cea medicală. Este evident că genetica medicală e un capitol al geneticii umane, care se ocupă de studiul patologiei omului, de originea ereditară. Ele sînt strîns legate de genetica generală, fără de care progresul și înțelegerea lor nu-i posibilă. Numai progresul în cunoașterea substratului celular și molecular al eredității, în concepție de genă, în dinamica mutațiilor, în imunogenetică etc. pot asigura dezvoltarea pe mai departe a geneticii umane.

Datorită dimensiunilor considerabile ale problemelor de discutat mă voi limita să comentez unele aspecte ce mi se par principale în genetica medicală.

Apare pentru noi, fără nici o îndoială, că medicina modernă nu se mîji poate dispensa de investigarea metode-

ale medicinei, lupta tenace a agronomilor și zootehnicienilor pentru a dărui umanității noi resurse alimentare, marile biruințe dobîndite pe frontul geneticii, nașterea a noi zeci de compartimente de cercetare la granița dintre științe — iată cîteva dintre momentele de adîncă semnificație din istoria științei contemporane.

Indiscutabil, biologia în sensul larg al cuvîntului este unul din sectoarele frontului general al științei, care în viitorii ani va dobîndi succese dintre cele mai strălucitoare.

Ofensiva împotriva tainelor substanței vii nu este susținută numai de biologi. Participă la această „operație” detașamente de oameni de știință de cele mai diverse specialități. Realizările a numeroase ramuri ale științelor moderne de la chimie organică și genetică la psihologie și cibernetică accelerează dezvoltarea biologiei.

Continuînd suita de anchete pe teme științifice în care ne propunem să oferim cititorilor „Științei tineretului” o privire de ansamblu asupra unora dintre cele mai semnificative momente ale mișcării științifice, contemporane, am înserat în numărul de astăzi cîteva păreri aparținînd unor prestigioși biologi.

Cu scriitorul NICOLAE BREBAN despre noua sa carte

1. Ce reprezintă din punctul dv. de vedere acest nou roman sau, mai exact, ce stadiu din creația dv. reprezintă el?
— Cărțile mele — dacă îmi permiteți să vorbesc despre ele sau despre mine, nu reprezintă faze preelaborate, așa cum, în secolul trecut, un Zola sau Balzac, obișnuiau să-și ridice un edificiu epic, încă impunător, de forță sermonească. Cărțile mele — cele cite le-am scris și cite voi avea încă norocul să le scriu — sînt fragmente, aproape întâmplătoare — ale propriei mele tensiuni interne, existențiale, așa spune dacă acest cuvînt nu ar fi deja tot printr-o prea variată întrebare. Ele sînt — și aici risc o metaforă — ca un fel de ceran care prinde, sensibilizează imagini discontinue sau poate un clișeu de film care e impresionat de lumină din loc în loc doar. Sigur, s-ar putea ca în acest fel să nu existe o idee unică care să lege aceste cărți, cel puțin în felul în care își construiau cei din secolul trecut, ciclurile. Da, e posibil, dar există totuși speranța — cel puțin eu trăiesc în ea și e prima mea legitimare — a unei structuri unitare care să lege aceste „istorii” dincolo chiar de voința mea și poate chiar deasupra ei.

unor mai viu și mai concret decît ceea ce „pare” sau, ceea ce e „nemijlocit”. Voi cita aici, acurindu-mă pentru pedanterie, două versuri ale lui Goethe, din introducerea în Faust (intr-o traducere liberă).
— „Ceea ce posed, dispare în depărtare
— Fără ceea ce se destramă urcă spre realitate”
3. — Cum poate exprima romanul actualitatea socială?
— Așa începe un o butadă, spunînd că un roman bun nu numai că trebuie să reprezinte actualitatea socială, dar el chiar trebuie să fie această actualitate socială. Din ferice, noi înțelegem acum sub „roman social” cu totul altceva decît se înțelegea cu cîtiva vreme în urmă, deși e adevărat că sînt încă cititori care se apropie cu prudență de romanele de azi de teamă de a nu întîlni un „roman de ieri”, de teama, justificată, via prea mult, a dogmatismului, descriptivismului searbăd, a naturalismului inferior și a altor maladii culturale de care am suferit. E adevărat, trebuie să recuștigăm încrederea cititorului și chiar a tinărului cititor, cei mai capricioși, poate uneori însă cei mai pătrunzători, dar acest lucru nu trebuie să ne împiedice de a aborda realitățile vii în mijlocul cărora trăim. Nimic mai palpabil decît viața, cu deosebire cînd ea prinde un sens, apropiindu-se, poate, în organizarea și misterul ei, de o capodoperă de artă.

Milioa vorbea cu blîndețe și cu timiditate, dar nu puțin acurde prea bine satisfacția că putuse strecura în discuție și repeta alt de potrivit, ideea maestrului său. Paul, care îl privea cu atenție, observă că la mîna stîngă, unghia degetului înelar avea ceva deosebit și pentru acest lucru Milioa o și ascundea, după degetul cel mare, gros, cenușiu de fontă și Paul privi cu atîtă încapăținare în acea loc ca să vadă deslușit despre ce era vorba. În timp ce Milioa vorbea încă, pînă cînd, la un gest mai pripit al celui alături, i se mișcă înelarul și atunci el zări unghia în întregime descoperită: nu era o unghie, ci aproape o gheară de animal, tăioasă și arcută ca o gheară de vultur, a-coperind toată carnea de la capătul degetului, strîvind-o și lînd-o. Milioa îl surprinse privirea apăsătoare pe degetul său și se fîștîi tot, ca un copil și lui Paul îi fu rușine că se uita așa pe față și îl jignise pe acela care atît de îndatorit, arătîndu-i că-l-a observat deja ceva mărunț de infirmitate.

Milioa se opri brusc din ce povestea, își ascunse repede mîna — aproape se ascunse ea singură, ca un animal surprins a-fără din vîntul și apoi, amîntîndu-și probabil de Krintzki, se înfrînse, deschise pumnul și îi arătă degetul lui Paul:
— E ceva din naștere! — spuse el cu simplitate — și e sînt?
— Nu-nu! — făcu Paul mișcîndu-și cu putere capul la stînga și la dreapta — cum o să-mi fie? — am vrut să-l...
Milioa îl privi în ochi cu atîtă blîndă voioșie, încît i-tinerelui se împiedică în propria sa frază și o clipă, fu el cel slab și deconcertat.

— Șiți că Băicuț doarme în fiecare noapte cu un lanț subțire înmodat pe după gît? — îi spuse Milioa, zîmbind.
— Da? — întrebă el fără rost și o clipă i se pără mai puțin caraghioasă povestea pe care-l-o spusese lui Gaspar în legătură cu Mihai și spălătul picioralelor la miezul nopții.
— E un om sfînt! — întări Milioa — nu dăruiescă nici în gînd, nu ridică mîna nici cînd e lovit...
— Dar cine ar îndrăzni să-l lovească? — spuse Paul cu dispreț.
— Îl vor lovi! — spuse Milioa cu o ciudată convîngere — se tem de el și-l vor lovi și vor lovi! Nu e departe ziua...
— Dar cine să urască un om care face bine, care nu are cu nimeni nîmă...
— Pe tine oamenii te iubesc — spuse Milioa, atîțat ușor — îți rup cămașa, te fîștează peste ochi... te și lovesc, ca pe copii, dar tu nu urăsc, pentru că ești blînd și nevinovat o ca pasăre... pentru că ești mai slab decît ei, de asta te iubesc! Băicuț e înțeles un om tare, mai tare decît toți cei de aici în a lui și asta el nu pot surta! Și nu că e puternic și are pumnul vîrtos, nu pentru că-l-a împingătu numai cu rîufăierea... nu, aceasta oameni unora mai lărtă pentru că țîria trupului e slabă și trecătoare... nu, ei îl urăsc și o să-l omoare pentru că îl întrece în bunătate inimii... în puterea lui mare care-l-a dat-o Domnul de a-și înfrîna pornirile trupului său, de al supune și umili! Lupta lui cea mare nu e cu ei ci cu trupul său pe care îl supune nelceșit și de care se teme ca de diavol! Noi ceilalți și mai ales ei! (cînd spuse „ei” ochii lui Milioa se aprinseră o clipă de ură și Paul rămase uitat de cit și iubea pe Krintzki) sistem biruții prea des de acest trup nevrednic și vremelnic, care nu e decît o pedepșă și un canon... Dar nu vreau să-ți vorbesc despre asta! — se reculese el — dacă ai să vii, mai țîrziu, din proprie plăcere... nu vrei să stai de vorbă cu Băicuț? — făcu el deodată și, luat prin surprindere, Paul, se înfrîși și mîini o de obicei, spunînd:
— Da, cum să nu... mai de mult chiar eu aș fi vrut să-l...
Milioa se ridică și Paul făcu de laudă imediat să-l prezinte învătătorului său, care nu se afla în dormitor, în clipa aceea, dar Milioa îi apăsa cu mîna, blînd, pe umeri și-i spuse, cu voioșie caldă în privire:
— Încă nu se poate, Băicuț citește acum și nu poate fi supărat dar dacă mai stai pe aici te va cunoaște... chiar el mi-a

un nume inventat

FRAGMENT DE ROMAN

păt lăsat. Chad s-o îndrăgise așa, te cauta cu, vă asigur! Alina la Sfînta Voastră neînfrîntă!
Krintzki rămase pe loc, fără să auză, nemîcat și numai respirația sa greoaie, puternică, arăta starea de care era cuprins și marea efort pe care îl făcea de a rămîne calm.
— Cum vorbești? — îi tipă deodată cu vocea sa ascuțită Milioa și ochii săi căutară în fața lui, deși mai în vîrstă decît amîndoi, se pierdea, se înfrînse de teamă absurdă că spuse sau făcuse ceva ce nu se cădea, surîndu-și pe parterele. Cei doi îl disprețuiau prea mult însă și erau prea priși de joc ca să cheluiască măcar o vorbă pe el. Și astfel, locul continua cu plîscăturile sale insuportabile și Paul se ambala din nou, sfîrșind de pe un picior pe altul, chibzînd cu mîinile în solduri, mișcîndu-și în toate părțile capul, pe stîlul lui subțire, de femeie.

În dormitor cu pas rar intră Krintzki înfrînt de Milioa și se opri lângă cei doi care își continuau jocul, nepăsător. Paul, crezînd că uriașul îl cauta pe el, se depărta de lucrători, apropiindu-se de patul lui Milioa. Dar nici Krintzki și nici Milioa nu-l priviră ci, oprindu-se amîndoi pe locul pe care stăteau el, pîrea că vor să urmărească jocul, la zîndul lor.

Krintzki urmări în tăcere, un minut, jocul, apoi, cum nici unul din cei doi nu ridica privirea, înfrîndu-l perfect prezent, el își lăsă una din mîinile sale mari, bătoare de lucru, pe umărul liceanului, spunîndu-i cu vocea coborîtă, sîpîtită aproape:
— Vreau să-ți vorbesc ceva, băiatule, dacă nu te superi!
— Mie? — întrebă liceanul, încreștîndu-și fața sa plîbă de pistol — ce să-mi vorbești mie?
— Vreau să te întreb ceva — insistă cu blîndețe Krintzki — hai-de pînă afară cu mine, două clipe.

Dan țîcu un timp, de parcă n-ar fi auzit, continuînd să facă jocul, apoi spuse, cu grosolănie:
— M-am timp acum, nu vezi, ce mă hîț la cap? N-am ce să vorbesc cu dumneata...
Krintzki nu zise nimic, numai respirația i se îngroșă și nările încropiră să-i palpîte.
— Nu te rușine — spuse Milioa, care stătea lângă Krintzki, cu fața toată roșie de enervare, vorbind înțeles și el celălalt, încreștîndu-și fața sa plîbă de pistol — ce să-mi vorbești mie?
— Vreau să te întreb ceva — insistă cu blîndețe Krintzki — hai-de pînă afară cu mine, două clipe.

Dan țîcu un timp, de parcă n-ar fi auzit, continuînd să facă jocul, apoi spuse, cu grosolănie:
— M-am timp acum, nu vezi, ce mă hîț la cap? N-am ce să vorbesc cu dumneata...
Krintzki nu zise nimic, numai respirația i se îngroșă și nările încropiră să-i palpîte.
— Nu te rușine — spuse Milioa, care stătea lângă Krintzki, cu fața toată roșie de enervare, vorbind înțeles și el celălalt, încreștîndu-și fața sa plîbă de pistol — ce să-mi vorbești mie?
— Vreau să te întreb ceva — insistă cu blîndețe Krintzki — hai-de pînă afară cu mine, două clipe.

— Dar asta cine a făcut-o? — spunea el cu aceeași voce stăpînită — arătînd-o liceanului. Aceasta nu se sîchîșii, continua să dea cărțile deși coperta de pînză a cărții aproape îl mîngîia obrazul. Apoi, ostădici să întorcă capul, o clipă și spuse, juctud mereu:
— Nu știa, cine a făcut-o?
Atunci Krintzki își pierdu firea, începu să răfătoască în fața ochilor celui de jos, ascînd pe scînelul carei, peste cărțile de joc și spuse, sfîrșind, întorcînd paginile:
— Și asta? Și asta? Scri-mă-vile astea? Hai? Și asta? Și asta? Dar asta?
Vorbes precipitat, sufocat, aproape plîngînd și întorcea mereu paginile acoperite cu litere marunte, cirilice, peste care se lăfăiau desene obscene și fraza fără echivoc așa cum apar pe peretii toaletelor publice, scrise cu creion roșu și albastru.
Liceanul, mereu imperturbabil, privi la cele ce-l urău lucrătorului, cu buza de jos rîsîrînt cu impertinență și plîcitor, apoi, cum celălalt, tremurînd din trupul său mare, îl privi așteptînd un răspuns, deschise gura și vorbi cu dumneata...
Krintzki nu zise nimic, numai respirația i se îngroșă și nările încropiră să-i palpîte.
— Nu te rușine — spuse Milioa, care stătea lângă Krintzki, cu fața toată roșie de enervare, vorbind înțeles și el celălalt, încreștîndu-și fața sa plîbă de pistol — ce să-mi vorbești mie?
— Vreau să te întreb ceva — insistă cu blîndețe Krintzki — hai-de pînă afară cu mine, două clipe.

— Dar asta cine a făcut-o? — spunea el cu aceeași voce stăpînită — arătînd-o liceanului. Aceasta nu se sîchîșii, continua să dea cărțile deși coperta de pînză a cărții aproape îl mîngîia obrazul. Apoi, ostădici să întorcă capul, o clipă și spuse, juctud mereu:
— Nu știa, cine a făcut-o?
Atunci Krintzki își pierdu firea, începu să răfătoască în fața ochilor celui de jos, ascînd pe scînelul carei, peste cărțile de joc și spuse, sfîrșind, întorcînd paginile:
— Și asta? Și asta? Scri-mă-vile astea? Hai? Și asta? Și asta? Dar asta?
Vorbes precipitat, sufocat, aproape plîngînd și întorcea mereu paginile acoperite cu litere marunte, cirilice, peste care se lăfăiau desene obscene și fraza fără echivoc așa cum apar pe peretii toaletelor publice, scrise cu creion roșu și albastru.
Liceanul, mereu imperturbabil, privi la cele ce-l urău lucrătorului, cu buza de jos rîsîrînt cu impertinență și plîcitor, apoi, cum celălalt, tremurînd din trupul său mare, îl privi așteptînd un răspuns, deschise gura și vorbi cu dumneata...
Krintzki nu zise nimic, numai respirația i se îngroșă și nările încropiră să-i palpîte.
— Nu te rușine — spuse Milioa, care stătea lângă Krintzki, cu fața toată roșie de enervare, vorbind înțeles și el celălalt, încreștîndu-și fața sa plîbă de pistol — ce să-mi vorbești mie?
— Vreau să te întreb ceva — insistă cu blîndețe Krintzki — hai-de pînă afară cu mine, două clipe.

— Dar asta cine a făcut-o? — spunea el cu aceeași voce stăpînită — arătînd-o liceanului. Aceasta nu se sîchîșii, continua să dea cărțile deși coperta de pînză a cărții aproape îl mîngîia obrazul. Apoi, ostădici să întorcă capul, o clipă și spuse, juctud mereu:
— Nu știa, cine a făcut-o?
Atunci Krintzki își pierdu firea, începu să răfătoască în fața ochilor celui de jos, ascînd pe scînelul carei, peste cărțile de joc și spuse, sfîrșind, întorcînd paginile:
— Și asta? Și asta? Scri-mă-vile astea? Hai? Și asta? Și asta? Dar asta?
Vorbes precipitat, sufocat, aproape plîngînd și întorcea mereu paginile acoperite cu litere marunte, cirilice, peste care se lăfăiau desene obscene și fraza fără echivoc așa cum apar pe peretii toaletelor publice, scrise cu creion roșu și albastru.
Liceanul, mereu imperturbabil, privi la cele ce-l urău lucrătorului, cu buza de jos rîsîrînt cu impertinență și plîcitor, apoi, cum celălalt, tremurînd din trupul său mare, îl privi așteptînd un răspuns, deschise gura și vorbi cu dumneata...
Krintzki nu zise nimic, numai respirația i se îngroșă și nările încropiră să-i palpîte.
— Nu te rușine — spuse Milioa, care stătea lângă Krintzki, cu fața toată roșie de enervare, vorbind înțeles și el celălalt, încreștîndu-și fața sa plîbă de pistol — ce să-mi vorbești mie?
— Vreau să te întreb ceva — insistă cu blîndețe Krintzki — hai-de pînă afară cu mine, două clipe.

— Dar asta cine a făcut-o? — spunea el cu aceeași voce stăpînită — arătînd-o liceanului. Aceasta nu se sîchîșii, continua să dea cărțile deși coperta de pînză a cărții aproape îl mîngîia obrazul. Apoi, ostădici să întorcă capul, o clipă și spuse, juctud mereu:
— Nu știa, cine a făcut-o?
Atunci Krintzki își pierdu firea, începu să răfătoască în fața ochilor celui de jos, ascînd pe scînelul carei, peste cărțile de joc și spuse, sfîrșind, întorcînd paginile:
— Și asta? Și asta? Scri-mă-vile astea? Hai? Și asta? Și asta? Dar asta?
Vorbes precipitat, sufocat, aproape plîngînd și întorcea mereu paginile acoperite cu litere marunte, cirilice, peste care se lăfăiau desene obscene și fraza fără echivoc așa cum apar pe peretii toaletelor publice, scrise cu creion roșu și albastru.
Liceanul, mereu imperturbabil, privi la cele ce-l urău lucrătorului, cu buza de jos rîsîrînt cu impertinență și plîcitor, apoi, cum celălalt, tremurînd din trupul său mare, îl privi așteptînd un răspuns, deschise gura și vorbi cu dumneata...
Krintzki nu zise nimic, numai respirația i se îngroșă și nările încropiră să-i palpîte.
— Nu te rușine — spuse Milioa, care stătea lângă Krintzki, cu fața toată roșie de enervare, vorbind înțeles și el celălalt, încreștîndu-și fața sa plîbă de pistol — ce să-mi vorbești mie?
— Vreau să te întreb ceva — insistă cu blîndețe Krintzki — hai-de pînă afară cu mine, două clipe.

— Dar asta cine a făcut-o? — spunea el cu aceeași voce stăpînită — arătînd-o liceanului. Aceasta nu se sîchîșii, continua să dea cărțile deși coperta de pînză a cărții aproape îl mîngîia obrazul. Apoi, ostădici să întorcă capul, o clipă și spuse, juctud mereu:
— Nu știa, cine a făcut-o?
Atunci Krintzki își pierdu firea, începu să răfătoască în fața ochilor celui de jos, ascînd pe scînelul carei, peste cărțile de joc și spuse, sfîrșind, întorcînd paginile:
— Și asta? Și asta? Scri-mă-vile astea? Hai? Și asta? Și asta? Dar asta?
Vorbes precipitat, sufocat, aproape plîngînd și întorcea mereu paginile acoperite cu litere marunte, cirilice, peste care se lăfăiau desene obscene și fraza fără echivoc așa cum apar pe peretii toaletelor publice, scrise cu creion roșu și albastru.
Liceanul, mereu imperturbabil, privi la cele ce-l urău lucrătorului, cu buza de jos rîsîrînt cu impertinență și plîcitor, apoi, cum celălalt, tremurînd din trupul său mare, îl privi așteptînd un răspuns, deschise gura și vorbi cu dumneata...
Krintzki nu zise nimic, numai respirația i se îngroșă și nările încropiră să-i palpîte.
— Nu te rușine — spuse Milioa, care stătea lângă Krintzki, cu fața toată roșie de enervare, vorbind înțeles și el celălalt, încreștîndu-și fața sa plîbă de pistol — ce să-mi vorbești mie?
— Vreau să te întreb ceva — insistă cu blîndețe Krintzki — hai-de pînă afară cu mine, două clipe.

— Dar asta cine a făcut-o? — spunea el cu aceeași voce stăpînită — arătînd-o liceanului. Aceasta nu se sîchîșii, continua să dea cărțile deși coperta de pînză a cărții aproape îl mîngîia obrazul. Apoi, ostădici să întorcă capul, o clipă și spuse, juctud mereu:
— Nu știa, cine a făcut-o?
Atunci Krintzki își pierdu firea, începu să răfătoască în fața ochilor celui de jos, ascînd pe scînelul carei, peste cărțile de joc și spuse, sfîrșind, întorcînd paginile:
— Și asta? Și asta? Scri-mă-vile astea? Hai? Și asta? Și asta? Dar asta?
Vorbes precipitat, sufocat, aproape plîngînd și întorcea mereu paginile acoperite cu litere marunte, cirilice, peste care se lăfăiau desene obscene și fraza fără echivoc așa cum apar pe peretii toaletelor publice, scrise cu creion roșu și albastru.
Liceanul, mereu imperturbabil, privi la cele ce-l urău lucrătorului, cu buza de jos rîsîrînt cu impertinență și plîcitor, apoi, cum celălalt, tremurînd din trupul său mare, îl privi așteptînd un răspuns, deschise gura și vorbi cu dumneata...
Krintzki nu zise nimic, numai respirația i se îngroșă și nările încropiră să-i palpîte.
— Nu te rușine — spuse Milioa, care stătea lângă Krintzki, cu fața toată roșie de enervare, vorbind înțeles și el celălalt, încreștîndu-și fața sa plîbă de pistol — ce să-mi vorbești mie?
— Vreau să te întreb ceva — insistă cu blîndețe Krintzki — hai-de pînă afară cu mine, două clipe.

In misiune deasupra mării

Cu supersonicul locotenent-colonelului GHEORGHE CHELARU

— Nu cred, tovarășe plutonier, că asta privește ancheta dumitale... dacă mai ai vreo întrebare de pus în legătură cu bietul Simona, dacă nu...
— Ia stai puțin! Treziri Mateiaș, dar văzându-l pe celălalt gata de ducă, se ridică la rîndu-i, umilit, brusc de statură înaltă a celuilui. Incepu să se agițe pe loc și păru că se simte mai puțin în îndemna chiar decât adineauri pe banca pe care se foise tot timpul. Se decise și spuse, vorbind sacadat:
— Te rog, tovarășe Krinitzki, să-mi declari care a fost obiectul discuției pe care ai avut-o cu victima, cu puțin înainte de crimă? Dumneata ai fost văzut de martorul Vasile Mloc și după dumneata n-ai mai intrat nimeni în forță... ai fost ultimul om care l-a văzut în viață! Tot ce spui, îl atrag oficioasă atenția, va fi consemnat.
— Ultimul om în afara faptesului! — spuse Krinitzki, zîmbind, într-un anumit fel, săgalnic.
— Mateiaș nu răspunde, așteptînd crispat.
— Discuția mea cu Simona nu vă poate ajuta cu nimic — spuse moale Krinitzki — ea e un secret al meu pe care nu găsec de cuvînt să-l împărtășesc proceselor voastre verbale.

care se opune totdeauna unei idei pentru că o crimă e un fapt particular, un fapt profund particular! Dumneata nu trebuie să amesteci justiția divină cu cea pămîntescă; spiritul dumitale, mintea dumitale pot să aparțină, dacă vrei, justiției divine, dar trupul dumitale e al meu, el îmi aparține, indiferent... în sfîrșit! Atita vreme cit spiritul dumitale, deci locuiește în acest trup, el trebuie să fie în seamă și cealaltă justiție, cealaltă putere, altfel îi poate face rău! Știu — știu — se grăbi să adauge Mateiaș văzînd expresia de orgoliu care apăruse pe fața lui Krinitzki — voi toți aceștia, care predicați în afara bisericii sînteți albiați după suferința fizică — sigur, vorbesc despre cei mai buni dintre voi! — aceasta vă mărește prestigiu și forță! Te rog să înțelegi! — se mișcă plutonierul, temîndu-se că Krinitzki s-ar putea din nou întoarce și să-l lase acolo — eu nu am nimic cu credința dumitale, dimpotrivă, mie poate să-mi și placă, pentru că voi, sau dumneata, mă rog sînteți, în fond, nemulțumiți de biserici, de oficializarea credinței, de organizarea ei administrativă, de lumescul ei, de fapt în felul dumitale, ești un revoluționar! Da-da, te opui formelor reacționare pe care le-a

neastîmpărat și atât de imprevizibil, din fața lui cu atenție, de parcă ar fi vrut să-și dea seama că se ascunde îndărătul tuturor acestor fraze. Apoi spuse:
— Nimeni nu are dreptul de a judeca pe altul, pe un semen al său! Cine e vinovat și cine e nevinovat?
— Krinitzki vorbea rupt, cu pauze, cu lene parcă sau mereu distrat, mereu preocupat de altceva și Mateiaș simțea asta, această absență a celui alt și o ciurlă uriașă împotriva sa îl înunda că nu fusese suficient de îndemnativă să se de puterie înțel să-l facă pe celălalt să se concentreze asupra crimei.
— Dumneata, continuă Krinitzki, vorbind parcă din politeț, din mult că celălalt se ostentivă altfel — trebuie să-ți înțelegi misiunea, obligația dumitale, eu rîmîn la ele mele... eu nu pot să vă ajut cu nimic, dacă însă pentru găsirea faptului trebuie să mă încheidez, să-mi face rău, eu nu mă opun! Eu nu mă opun unei copii! — spuse Krinitzki, fierbîntîndu-se ușor — un copil oricît de răutăcios sau fără minte, mă poate lua de mină și mă poate duce unde vrea el! Eu nu sînt decît un om, tovarășe plutonier, și nu vreau mai mult decît atita! Eu nici măcar nu cer să fiu lăsat în pace, dacă e nevoie de cineva care să îspășească, mai bine mă luați pe mine decît pe Leca, bătrînul, care are familie, copii, o casă, grăd... știu! — adaugă Krinitzki după o pauză — dumneata crezi că eu nu te înțeleg, sau că mă încapăținez să nu te înțeleg! Eu totuși îți spun — rețetă el, privindu-l în ochi, a-dine pe Mateiaș, — dacă e nevoie de cineva care să îspășească ita, eu sînt gata și gata pregătît de mult, cu mult înainte acestui om! De ce să luăm un om, pe Leca sau pe altcineva? Eu sînt sigur, nu dec pe nimeni în spate, lucrul meu îl poate înlocui oricînd...
— Și cel care te ascultă, seara, cînd le citești din Carte? Ce-o să se facă turma fără pastor?
— Krinitzki îl privi cu atenție în față pe Mateiaș să vadă în ce fel vorbește, dacă nu-și bate joc, dar văzîndu-l grav, crispat în cea mai mărunțită fibră a trupului său, spuse, încruntîndu-și sprîncelele sale mari, negre ca niște aripi de pasăre care trăia sub fruntea sa, cu ciocul înfipt în creier:
— Nu e vorba de turmă, e vorba mai mult de un om singur care sînt eu... nu sînt vrednic să fiu pastor și nici să citească la nimeni, chiar dacă e cineva care mă ascultă... eu citec numai pentru mine și dacă ridic uneori vocea e ca să mă aud mai bine, pentru că inima mea e surdă! Cine ar putea îndrăzni să învețe pe alții și chiar dacă ar îndrăzni la ce ar ajuta asta? Noi, oamenii mari sîntem foarte neputincioși și totdeauna se arată căte un copil care își ridică de noi, cu răutate, dar nu e mică o furtă, e numai neputința noastră sau prostia cu care ne-am născut!
— Va să zică — spuse Mateiaș, uimindu-se — dumneata ai de acord să te pedesești, să te încheidez și să te condamnă în locul adevăratului criminal? Cu toate că...
— Ce limbă vorbim noi? — își continuă monologul Krinitzki, parcă neazvîndu-l pe plutonier și pe acesta îl izbi încă o dată senul de mare tristete care îl apăsase pe figură de cînd începuse să vorbească și o clipă el înțelese de ce voise, atât de brusc, Krinitzki să plöce de lingă el numai ca să nu-și desfacă suflul în fața unui străin și mai ales a unui care primise ordin de a spiona pe toată lumea, de a hănuși și de a prinde — ce limbă vorbim noi? — spuse uriașul — înțeleg cineva limba noastră? Iată, în pomi și pe ștreșini vorbesc păsările și noi, oamenii cumînți ce ne ținem, nu pricepem mai nimic! Dar pe noi ne înțeleg cineva? Poate și po-mii vorbesc între ei și se înțeleg, căci iată cum seamănă! Și rîurile, și nisipul și tot ce mișcă în lumea aceasta pentru că și pietrele se mișcă dar prea înțel pentru ochii noștri, sau noaptea cînd pădurea de obșalea pentru că lumea asta ne ține prea în cordați! Și cine înțeleg toate asta? Dar pe noi ne înțeleg cineva, e cineva care e mai bun decît noi, și mai puternic, și mai neobosit, și mai cuminte decît sîntem noi, față de păsări, și se apleacă asupra noastră și spune:
— Iată, eu am să vă trimit vouă un semn și cu acest semn voi o să puteți ieși din temnița voastră, să cădeți din teștele și o e temnița? Și păsările sau vulturii își zboară liberi în văzduh nu sînt închiși în mormîntul lor în care nu-i vede nimeni? Și din care nu pot ieși, oricît ar ciocăni cu plîsul lor de fier, aerul! Am să vă dau vouă un semn, un cuvînt, am să vă dau cuvîntul, și acesta va fi cuvîntul Meu, cu care veți putea învia...
— Krinitzki vorbise tot timpul cu o mare obșalea sau o mare absență, dar se opri brusc parcă dîndu-și seama unde se află și spuse scurt, politicos înă: — Nu știu ce vrei de la mine? Dacă e vorba de moartea celui om pe care l-am cunoscut bine, nu te pot ajuta cu nimic. N-am nimic cu dumneata dar acum trebuie să plec...
Se întoarce și plecă încet, puțîn adus de spate și Mateiaș rămase pe loc, nemulțumit de el însuși. Ochiul îi sclipise înă cu o anumită vioiește, de parcă ochiul, privirea, erau mai tinere decît obșalea sau ciuda trupului întreg.

un nume inventat

— Haina mea? Uniforma? Dar bine, Krinitzki, nu se face și așa destulă vilvă nefolositoare în jurul... și-apoi, să știi, a-cesta e haina mea! Am dreptul la ea ca oricare cetățean, ca și dumneata!
— Eu nu pot să te ajut în nici un fel, tovarășe plutonier! — spuse cu blîndețe, serios Krinitzki.
— Ba da — izbucni Mateiaș — dumneata știi ceva care ne poate fi de mare folos! Șa-ți spun eu însă de ce nu vrei să mărturisești nimic: nu pentru că asta ar fi un secret al dumitale și al mortului său, mă rog! — se corectă el văzînd că ochii lui Krinitzki se înăspresc — sigur, și e asta, dar nu pe primul plan, dumneata însă nu ești de acord cu faptul că noi căutăm criminalul, dumneata însă prim... credința dumitale ești împotriva ideii de pedeapsă, dumneata ai dori ca pur și simplu să... mă rog, înțeleg că nu vreau să te jignesc și nu despire asta e vorba acum, de nesabilitatea mea sau a dumitale; dacă vrei oricînd o cale în pictoare pe a mea ca s-o menajez pe a celui, în sfîrșit! Vreau să-ți spun numai un singur lucru: ai un e și o vorbă de fraze generale, indiferent cit de adevărate și de noble ai fi ele, aici e vorba de o faptă, de o crimă, de un accident deci,

— Haina mea? Uniforma? Dar bine, Krinitzki, nu se face și așa destulă vilvă nefolositoare în jurul... și-apoi, să știi, a-cesta e haina mea! Am dreptul la ea ca oricare cetățean, ca și dumneata!
— Eu nu pot să te ajut în nici un fel, tovarășe plutonier! — spuse cu blîndețe, serios Krinitzki.
— Ba da — izbucni Mateiaș — dumneata știi ceva care ne poate fi de mare folos! Șa-ți spun eu însă de ce nu vrei să mărturisești nimic: nu pentru că asta ar fi un secret al dumitale și al mortului său, mă rog! — se corectă el văzînd că ochii lui Krinitzki se înăspresc — sigur, și e asta, dar nu pe primul plan, dumneata însă nu ești de acord cu faptul că noi căutăm criminalul, dumneata însă prim... credința dumitale ești împotriva ideii de pedeapsă, dumneata ai dori ca pur și simplu să... mă rog, înțeleg că nu vreau să te jignesc și nu despire asta e vorba acum, de nesabilitatea mea sau a dumitale; dacă vrei oricînd o cale în pictoare pe a mea ca s-o menajez pe a celui, în sfîrșit! Vreau să-ți spun numai un singur lucru: ai un e și o vorbă de fraze generale, indiferent cit de adevărate și de noble ai fi ele, aici e vorba de o faptă, de o crimă, de un accident deci,

— Haina mea? Uniforma? Dar bine, Krinitzki, nu se face și așa destulă vilvă nefolositoare în jurul... și-apoi, să știi, a-cesta e haina mea! Am dreptul la ea ca oricare cetățean, ca și dumneata!
— Eu nu pot să te ajut în nici un fel, tovarășe plutonier! — spuse cu blîndețe, serios Krinitzki.
— Ba da — izbucni Mateiaș — dumneata știi ceva care ne poate fi de mare folos! Șa-ți spun eu însă de ce nu vrei să mărturisești nimic: nu pentru că asta ar fi un secret al dumitale și al mortului său, mă rog! — se corectă el văzînd că ochii lui Krinitzki se înăspresc — sigur, și e asta, dar nu pe primul plan, dumneata însă nu ești de acord cu faptul că noi căutăm criminalul, dumneata însă prim... credința dumitale ești împotriva ideii de pedeapsă, dumneata ai dori ca pur și simplu să... mă rog, înțeleg că nu vreau să te jignesc și nu despire asta e vorba acum, de nesabilitatea mea sau a dumitale; dacă vrei oricînd o cale în pictoare pe a mea ca s-o menajez pe a celui, în sfîrșit! Vreau să-ți spun numai un singur lucru: ai un e și o vorbă de fraze generale, indiferent cit de adevărate și de noble ai fi ele, aici e vorba de o faptă, de o crimă, de un accident deci,

...Umbrela amurgului cuprîndea tropt aerodromul. Doar sus de tot, pe crestele zărilor, un grup de nori mai era scaldat într-o lumină roșiatică. Perfect aliniate la marginea pistei, perternicele avioane de luptă reactive păreau niște păsări adormite. Pe neașteptate se porni un vînt puternic, trăgînd pe cer o cortină întunecată. Din înălțimi se prăvăli vijeliul un șuvoi de apă, care se transformă apoi, înecî, într-o ploaie deasă și monotonă.
— Ce vreme, ghînda locotenent-colonelul Gheorghe Chelaru, urmîrînd picătura care bateau ritmic în geamul punctului de comandă prelingîndu-se în suvite.
Cînd plouă, veghea i se pare întotdeauna mai lungă. Cîte nopți n-ă stat așa, așteptînd cli-pa cînd urma să decoleze. De cîrînd a aniversat șaisprezece ani de zbor pe avionul cu reacție. Un milion de kilometri. Poate mai mult. Treisprezece ani sau trecut doar de cînd este pilotul clasei I. Involuntar aruncă o privire ogîlnizii. Zîmbi.
Se scuseră așa ceasuri lungi de veghe și amintire. Dar cînd nimeni nu se mai aștepta, „alarmă”! La posturile lor, în fața ecranelor, a aparatelor de radio, a planșetelor, navigatorii, operatorii, planșetii își începuseră lucrul cu precizie și rapiditate. În difuzoarele stațiilor răsănu vocea cunoscută și calmă a locotenent-colonelului Chelaru.
— Aici 453! Trece pe recepție!...Tînta descria o traiectorie si-

noasă. Aflată la mare altitudine, în stratosferă, deasupra mării, ea se îndreptă spre litoralul românesc. De la punctul de comandă, pilotul primi ordinul:
— Sînt „Pescărușii”! 453, Caz!
O prăvălire de tunet cutremură împrejurimile. Un fulger se desprinsese de spinarea pistei săgetînd întunericul.
Comenzile pentru dirijarea pilotului la interceptare erau date în răstimpuri. Pilotul cu atenție încordată asupra aparatelor de bord, căuta în petala radiolocatorului avionul-tîntă.
Privi o clipă peste bord. Undeva, în spate, observă linia întunecată a litoralului, punctată de salba de lumini scipitoare ale localităților. Apoi dispărură orice punct de orientare terestră. Intră în zona cea mai dificilă pentru zbor, denumită de piloți „a iluziilor deșeltoare”.
Marea, ca o ogîndă gigantică reflecta, nestatornic, bolta cerească. Sus luna argintie, strălucitoare, jos o altă lună, drăndînd pe valurile vesnic mișcătoare. Sus stele, jos stele. Ce eforturi uriașe de voință îi ceruse se odinioară primele zboruri deasupra mării, nu numai noap-

tea ci chiar ziua. Avea uneori impresia că zboară cu capul în jos. Îi venea să execute un semitouou pentru a reveni în poziție „normală”. Eroarea i-ar fi fost fatală. Treptat treptat, tenacini ca pragăte teoretică și zborul din ce în ce mai sigur, științific, îi făcuseră să depășească nestururanța inevitabilă primelor zboruri deasupra mării. Cu o enormă încordare a voinței reușise să nu-și dezlipască privirea de pe aparatele de bord, încrezîndu-se total, în indicațiile lor, cerință de prim ordin a unui asemenea zbor.
Acum zboară de parcă nici n-ar avea deasupra calota înstelată, iar dedesubt hăul negru al adîncimilor abisale.
Comenzile pe care le primește, nota gravă a vocii navigatorului din punctul de comandă îi indică că apropierea de „tîntă” ce manevrează pentru a-l induce în eroare.
Pilotul execută la rîndul său, prompt o manevră și, cu motorul aproape în plin, se apropie vertiginos de tînta care nu-i mai putea scăpa de pe ecranul radiolocatorului de bord. În față nu vedea însă decît discul puternic strălucitor al lunii „Tîntă”? Ni-

căieri! Deodată, undeva mai sus, în dreapta zării nu punct strălucitor. Iată-o! Venea dinspre litoral strălucitor folosind parca procedee de mascare a zborului dinspre Soare. „E o idee interesantă” — își zise, gîndindu-se la pilotul „inamic”. Dar n-o să mă meargă”. Și în clipa următoare ataca.
Interceperea s-a desfășurat și de astă dată în cele mai bune condiții. După un viraj lung se îndreptă spre „casă”. Nu trecu însă nici un minut și în casă răsănuă cuvintele unui nou ordin. Era pentru prima oară cînd i se cerea la un interval atît de scurt să intercepteze o altă tîntă. Și încă una la mică înălțime. Trebuia deci să coboare într-un timp extrem de scurt vreo zece mii de metri. Senzația care te cuprînde în coborîri de felul acesta este greu de povestit. Secunde de trecut fulgerător, sutele și mii de metri te apropie, știi sigur, de suprafața mării. Cu toate că privești neîncoțat la altimetru ai impresia că acum, acum te prăbușești în mare. Efortul voșăte atinge limitele maxime. Voința trebuie să-ți fie de oțel. A-juns deasupra mării, ai impresia că ai intrat într-un cazan cu

smoală. Cînd tînta aeriană pe care trebuie s-o interceptezi zboară la mică înălțime, se confundă de multe ori cu navele. Sau, invers, navele apar ca niște tînte luminate... Experiența îndelungată îi dădea siguranță.
...De la hotarul stratosferei, avionul începu să coboare vertiginos, în picaj. Hăul întunecat nu-l speria. Își mări atenția. În jur, o beznă de neapătîrîns. Jos, tot mai jos. 9000... 8000... 7000... 6000. În astfel de momente pierzi noțiunea duratei unei secunde. 3000... 2500 arată altimetru. Jos „grupa” negră fără margini. Jos e maror, altimetru e perfect. Simțurile îl avertizează mereu: „Atenție! Jos e marea... e marea... e marea!” Dar, raționale, experiența și calmul lui, un calm educat, îl fac să privească neclintit altimetru și giroscopul 2000... 1500... Redresărea cu mîna și picioarele. Marea ogîndeste iarăși imaginea lunii. Un nou cap compas, în nou picaj de cîteva sute de metri, o nouă redresare și peste cîteva clipe raportul: cea de a doua interceptare a avut loc pe aliniamentul indicat.
Dincolo de salba de perle a litoralului se iviră cîrînd proiectoarele aerodromului. Locotenent-colonelul Gheorghe Chelaru, pilot clasei I în Forțele Armate ale Republicii Socialiste Romîne, specialist în lupte aeriene deasupra mării, a îndeplinit cu măiestrie încă două misiuni.
Locotenent-colonel E. ROC

„TRĂIESC ÎN UNIVERSUL CÎNTECELOR MELE”

(Dialog la distanță cu Jacques Hustin, cîștigătorul „Cerbului de aur”)

Cîștigătorul „Cerbului de aur” al Festivalului internațional de muzică ușoară de la Brasov, cîntărețul belgian Jacques Hustin, păstrează despre România amintiri vii, de nesters (în fond, să nu uităm că în fiecare zi își privește „Cerebul” străibucitor din vitrina cu trofee). De aceea el a acceptat cu plăcere și bucurie acest „dialog la distanță”, răspunzînd întrebărilor noastre sugerate de mai mulți cititori și oferind cititorilor „Științei tineretului” două amuzante desene, prin care ne dovedește că nu-și uită vechea pasiune — pictura...
— Ce limbă vorbim noi? — își continuă monologul Krinitzki, parcă neazvîndu-l pe plutonier și pe acesta îl izbi încă o dată senul de mare tristete care îl apăsase pe figură de cînd începuse să vorbească și o clipă el înțelese de ce voise, atât de brusc, Krinitzki să plöce de lingă el numai ca să nu-și desfacă suflul în fața unui străin și mai ales a unui care primise ordin de a spiona pe toată lumea, de a hănuși și de a prinde — ce limbă vorbim noi? — spuse uriașul — înțeleg cineva limba noastră? Iată, în pomi și pe ștreșini vorbesc păsările și noi, oamenii cumînți ce ne ținem, nu pricepem mai nimic! Dar pe noi ne înțeleg cineva? Poate și po-mii vorbesc între ei și se înțeleg, căci iată cum seamănă! Și rîurile, și nisipul și tot ce mișcă în lumea aceasta pentru că și pietrele se mișcă dar prea înțel pentru ochii noștri, sau noaptea cînd pădurea de obșalea pentru că lumea asta ne ține prea în cordați! Și cine înțeleg toate asta? Dar pe noi ne înțeleg cineva, e cineva care e mai bun decît noi, și mai puternic, și mai neobosit, și mai cuminte decît sîntem noi, față de păsări, și se apleacă asupra noastră și spune:
— Iată, eu am să vă trimit vouă un semn și cu acest semn voi o să puteți ieși din temnița voastră, să cădeți din teștele și o e temnița? Și păsările sau vulturii își zboară liberi în văzduh nu sînt închiși în mormîntul lor în care nu-i vede nimeni? Și din care nu pot ieși, oricît ar ciocăni cu plîsul lor de fier, aerul! Am să vă dau vouă un semn, un cuvînt, am să vă dau cuvîntul, și acesta va fi cuvîntul Meu, cu care veți putea învia...
— Krinitzki vorbise tot timpul cu o mare obșalea sau o mare absență, dar se opri brusc parcă dîndu-și seama unde se află și spuse scurt, politicos înă: — Nu știu ce vrei de la mine? Dacă e vorba de moartea celui om pe care l-am cunoscut bine, nu te pot ajuta cu nimic. N-am nimic cu dumneata dar acum trebuie să plec...
Se întoarce și plecă încet, puțîn adus de spate și Mateiaș rămase pe loc, nemulțumit de el însuși. Ochiul îi sclipise înă cu o anumită vioiește, de parcă ochiul, privirea, erau mai tinere decît obșalea sau ciuda trupului întreg.

— Ce amintiri v-a lăsat publicul român după scurta du escală brașoveană?
— După înregistrările de la Paris am revenit în fine „acasă” numai acum 3 săptămîni. Acel „acasă” pe care nu-l pruc cunosc, căci viața de artist nu este o viață prea sedentară!
Dar, surpriză! Sosind acasă, cutia de scrisori era plină, și, aceste scrisori veneau toate din România. În aceste clipe mi-am spus: „Românii sînt cei mai gentili oameni din lume”. Iar de atunci primesc zilnic zeci de scrisori din țara dv. Din păcate deocîndă sînt în turneu și am mult de lucru, deci n-am timp să le răspund la toți. Îi rog, deci, pe numeroșii mei prieteni care îmi scriu să încerce să aibă răbdare, căci vor avea în curînd noutăți de la mine. Am promis!
— Intenționați să reveniți curînd pe scenele Romîniei?
— Voi fi din nou la București pe 1 august. Sper să vă pot atunci vorbi și cînta pe calea audelor. De la București voi pleca la Mamaia, unde voi cînta în fiecare seară într-un bar, timp de 20 de zile. Sper că voi reîntîlni pe mulți din cei care au aplaudat cîntecule mele acolo!
Știu de asemenea că „Electre-cord” disc trative cu casa mea de discuri, „Pathé-Marcini” — Paris (unde-mi pot scrie toți prietenii mei romîni) pentru o serie de înregistrări, deci sper că în curînd cîntecule mele vor răsuna și pe discuri romînești. Brașovul este o etapă decisivă în cariera mea artistică. La Festivalul internațional de la Spa, unde am cîștigat acum cîțiva ani „Marele premiu”, acesta mi-a fost înmînat de academicienii francezi, dramaturgul Marcel Achard. Cu toate că la Brașov... n-a fost nici un academișian, pentru mine Festivalul românesc a însemnat enorm.
— Acum, că și-ți termină discul de 33 turații, la ce lucrați? Ce proiecte, muzicale și extra — aveți?
— În prezent sînt în turneu în Franța și Belgia, pînă la sfîrșitul lui iulie. Apoi, cu o mare bucurie voi veni pe malul Mării Negre, care, se pare, că este atât de albastră! Voi fi însoțit de prietenii mei, împreună cu care scriu muzica și textele cîntecelor mele. Ziua o voi petrece pe nisip, seara vom lucra. Vreau să profit de această semi-vacanță pentru a roda o nouă serie de melodii. Va fi, la Mamaia, o avanpremieră înainte de Paris, de întregă lumea.
În septembrie voi reîna drumul Franței, pentru un nou „sezon” muzical, dar sper că pînă la sfîrșitul anului să fiu liber din nou pentru a vă vizita. Marea mea dorință este să dau un mare recital într-o sală bucureșteană.
Deci în prezent lucrez, cînt, mă gîndesc la voi, prietenii mei de departe. Aștept să vă revîd și... trăiască România!
OCTAVIAN URȘULESCU

(Urmare din pag. 1)
formă... Poate mai primesc una, cine știe... Facem tradiție...
Ochiul îi strălucesc. Sint, parcă, ochii lui Ioan Rad, tîmplarul în vîrstă de 21 ani de la Com-binatul „1 Mai” din Satu Mare, frumăș în producție, care-mi spunea, în urmă cu cîteva zile, că „dacă în șase ani nu ajunge inginer, se face călugăr în Munții Apuseni”; sînt ochii tîmplarului profesor Gavril Ardelean din Tîrnăveni, care la re-partizarea în producție plînsese aflînd că va lucra la țară, iar săptămîna trecută refuzase perspectiva mîntării la oraș; sînt...
— Mă, eu nu iert: dacă omu nu-i om, arde-l!
— Vălea lui Mihai! Oprire 6 minute. Cerem, pe fereastră, înțel femeii cu broboadă roșie, să ne umple la cișmea sticla gîlă de palînca. Pe coridor apar două fetișane în rochii transparente. Văsiți, cel de lingă ușă, scoate capul din compartiment și le propune:
— Dacă vă plac sardelele, veniți să stați cu noi. Am plăcerea

ANONIMII
... Măi fătuică, cu cit om îi mai nănduțacă cu nedreptătea, cu atît om îi mai bun și mai tari.
A vorbit ca un bătrîn. Dar Văsiți are, cel mult, douăzeci de ani...
— Dacă o fi ș-o fi, ne găsiți oriunde, tovarășe...
Oradea. Pe peron cîntă o fanfară. Chiuituri, strigăte, buchete de flori albe, lume multă, veselle. Sînt nuntași care, după o zi și jumătate de petrecere, conduc la tren pe scrieri sau pe nași. Mireasa, în rochie ei albă, se sărută cu o bătrînă grăsilă. De la ferestrele ogonului vase ogeni, cu desăguși pregătiti de colorire, fluresc către cei de pe peron. Se cîntă „Mălii ani trăsăsc”, în rostogolirea tot mai înceată a roților.
Coborîm. În locul nostru urcă un grup de nuntași răgușiți de chioare. Ne îndreptăm către iesire. Peste două ore am un accelerat spre Timișoara. Făcîm azi de gînd sau mergem la Gora „leantul” lui „Neica”. Trebuie să ne luăm rămas bun.
— Și... pînă la urmă unde vă hotărîți să mergeți? La Porțile de Fier, sau în altă parte? Îi întreb eu.
— Cred că la Porți, dar... după ce ne-am sfătuit cu letii lui „Neica”, s-ar putea să mergem la creun șantier nou, îmi zice Colonicular. Județul nostru îi corba să trimiță și el brigăzi de ucitești pe santierele tineretului. Poate-i înțelegem pe-oi noștri pe vreunul din ele... Oricum, noi le-am luat-o înainte...
— Mi-ar fi plăcut să vă cîntă înțeleg...
— D’apoi, căutați-ne! Îmi zimbete „Neica”, cu înțeles. Dacă o fi ș-o fi, ne găsiți oriunde, tovarășe...
Ne stringem minile. „Neica” nici nu știe că nu-o dat o idee de capitol la un reportaj despre niște tineri ca toți tinerii noștri, pe care îi poți înțeli oriunde, simpli și în același timp generosi în tot ceea ce fac. Îi voi înțeli, poate, în această vîrstă, pe vreun șantier de construcții, pe vîntoarele magistrale de asfalt ale țării, șantierului. Trecut atunci ziarul de întreprindere intenționa să publice un articol despre aceiași idee, pînă, însă, pe seama altui. „De ce, tovarășe? s-a interesat imediat „Șfintul Gheorghe”. „Cel cu ideea se zice că are un știu ce „lipsuri personale”, așa că nu merită popularizarea — i s-a răs-

Vizita secretarului general al Mișcării Naționale a Revoluției, președintele Republicii Congo, Alphonse Massamba-Débat

(Urmare din pag. 1)

marea uzină ploieșteană produce astăzi întreaga gamă de agregate necesare forajului de mare adâncime, utilaje ce se bucură de mare competitivitate pe piața mondială.

de autocamioane, unde oaspeții congolezi și persoanele oficiale care îi însoțesc, au fost întâmpinați de Gheorghe Pană, prim-secretar al Comitetului județean Brașov al P.C.R., președintele Consiliului popular județean, Ion Mărcuș, prim-vicepreședinte, Constantin Cirtină, primarul municipiului Brașov, și de alte oficialități locale.

țării din Europa, Africa, America Latină și Asia. Înainte de plecare, secretarul general al Mișcării Naționale a Revoluției, a consemnat următoarele în cartea de onoare a uzinei: „Munca ce se desfășoară în această uzină arată în mod evident imensele progrese realizate de poporul român prieten, sub conducerea luminoasă a Partidului Comunist Român.”

Interior de la Fabrica de confecții din Craiova

Manifestări consacrate anului revoluționar 1848

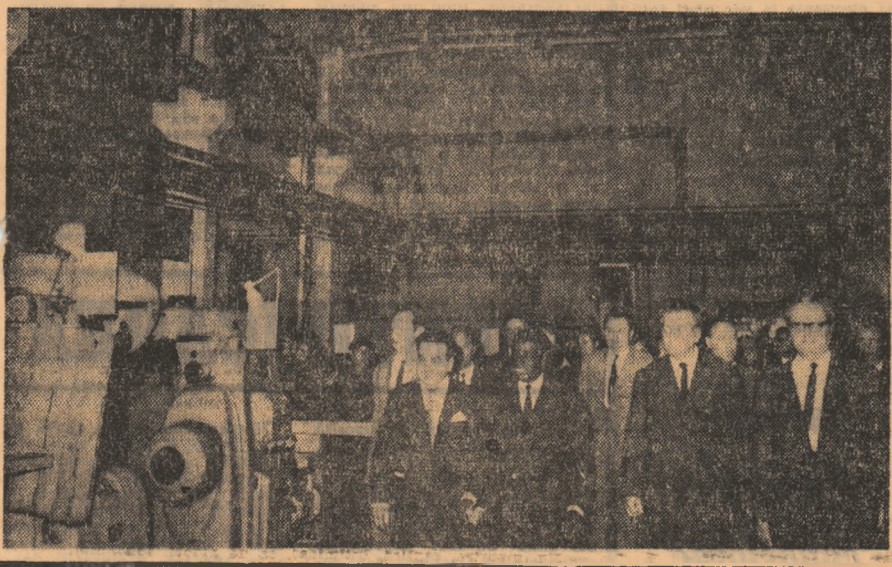
Cu prilejul celei de-a 120-a aniversări a revoluției de la 1848 în țările române, vineri după-amiază la Academia de științe social-politice „Ștefan Gheorghiu” — de pe lângă C.C. al P.C.R. — a avut loc un simpozion, organizat de Facultatea de Istorie a Mișcării muncitorești.

ghe Magheru în apărarea revoluției”, de lector Aristide Varghida; „Aportul studenților în pregătirea ideologică și desfășurarea revoluției pașoptiste”, de asistent Gheorghe Sbirni; „Oglindirea tradițiilor revoluției de la 1848 în viața politică românească în a doua jumătate a secolului trecut”, de lector Elena Năstase; „Conceptia lui Lucrrețiu Blărescu privind revoluția de la 1848”, de lector Constantin Mocanu; și „Procesul istoric al înfăptuirii programului de la 1848 în România”, de conf. dr. Mihai Fătu.

Vizita delegației din Marea Britanie

Membrii delegației din Marea Britanie, în frunte cu ministrul tehnologiei Anthony Wedgwood Benn, însoții de Petre Nicolae, primarul municipiului Constanța, au vizitat vineri dimineața stațiunea Mamaia și Muzeul arheologic. Ei au făcut, de asemenea, o vizită la sediul Consiliului popular al municipiului Constanța unde au avut o convorbire cu reprezentanții ai conducerii organelor locale de stat.

ganelor locale de stat. În timpul vizitei, oaspeții s-au interesat de condițiile asigurate turșilor români și străini veniți să-și petreacă concediul la mare, de perspectivele de dezvoltare a stațiunilor de pe litoralul românesc al Mării Negre.

EXPERIMENTAREA NOULUI SISTEM DE SALARIZARE ȘI MAJORARE A SALARIILOR

Ca urmare a prevederilor hotărârii Plenei Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 5-6 octombrie 1967, cu privire la îmbunătățirea sistemului de salarizare și majorarea salariilor, Consiliul de Miniștri a adoptat recent o hotărâre prin care aprobă experimentarea, într-un număr restrâns de unități economice din principalele ramuri și sectoare de activitate ale economiei naționale, a tuturor elementelor nou-

lui sistem de salarizare, concomitent cu majorarea salariilor. Măsurile prevăzute în hotărâre urmăresc realizarea unei mai stricte legături între salariile muncii efective prestate, astfel încât, o dată cu ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc să se obțină o eficiență economică sporită a activității lor.

Pe baza acestei hotărâri, la 1 iunie a.c. s-a început experimentarea noului sistem de salarizare și majorarea salariilor într-un număr de 29 întreprinderi din industria ușoară, industria alimentară, industria poligrafică și din industria locală. Experimentarea va fi extinsă, începând de la 1 iulie a.c., la un număr de 20 întreprinderi din industria petrolului, industria materialelor de construcții, industria prelucrării lemnului, exploatarea forestieră și sil-

RESTRUC-TURĂRI

(Urmare din pag. 1)

în producție, conținutul său tehnologic, a fost restrucurat. Enthusiasmul, fără să cedeze primatului valorilor morale solicitate de faptele constructive, are nevoie astăzi de o necesară însoțire a științei și deprinderilor profesionale.

ANUNȚ Absolvenții școlii generale de 8 ani în vîrstă de pînă la 18 ani din mediul rural au posibilitatea să se pregătească pentru cooperativele sătești într-una din specialitățile contabilității, merceologiei și meseriei — vânzător în magazine sătești, vânzător în librării sătești, ospătar, bucatar, cofetar-patiser, croitor confecții pentru bărbați, croitor confecții pentru femei, cizmar, brutar, cojocar zugrav, tinichigiu, tâmplar, coafor și frizer, prin școlile organizate de Centrocop.

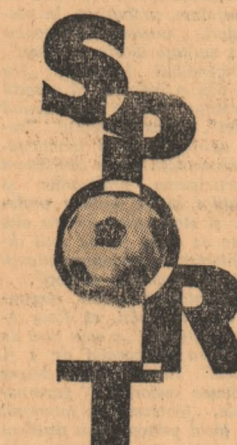
ANUNȚ Pentru informații suplimentare și înscrieri candidații se vor adresa cooperativei de consum sau uniunii județene ale cooperativei de consum în raza căreia domiciliază.

ANUNȚ

CRUPUL ȘCOLAR FORESTIER BUCUREȘTI str. Elev Ștefănescu Ștefan nr. 9 Sectorul III — București Anunțul înțerea examenului de admitere în anul I la ȘCOALA PROFESIONALĂ DE UCENICI ȘI UCENICE LA LOCUL DE MUNCĂ între 1-12 iulie 1968 pentru meseriile TIMPLAR DE MOBILĂ ȘI ARTICOLE TEHNICE.

ANUNȚ

Pot candida absolvenții ai școlii elementare de 8 (7) ani între 15-18 ani împliniți în cursul anului 1968 (1 ianuarie — 31 decembrie). Înscriserile se fac pînă la 30 iunie 1968 prin următoarele întreprinderi: Iprofil București, Iprofil Tehnica Lemnului București, Iprofil Butoiul, Iprofil Mizil și C.I.L. București — Pipera. Informații suplimentare se pot lua de la întreprinderile care au sarcina să recruteze, sau de la secretariatul școlii, zilnic între orele 8-14 la telefonul 35 56 60.

„Vă pricepeți la fotbal?”

I. Indicați scorurile finale ale celor trei partide de o importanță covârșitoare pentru configurația clasamentului: Petrolul — Steaua, Progresul — F.C. Argeș, A.S.A. Tg Mureș — St. Rouș Brașov.

II. În care din cele șapte partide ale etapei se vor acorda lovituri de pedeapsă de la 11 metri?

Pentru fiecare răspuns exact se acordă cîte 10 puncte.

Tot duminică se încheie și Concursul nostru de pronosticuri sportive „Vă pricepeți la fotbal?”. Sistem înaintea unui ultim lot de peste 1.800 de epistole care, cu regularitate după fiecare duminică cu fotbal, ne-au fost adresate din toate colțurile țării.

VIODEL RABA

special FĂNUȘ NEAGU

de ziua de aur, și fiecare jucător de fotbal european, care se va încheia într-o seară, pe stadionul Olimpic din Roma, pare a fi intrat de pe acum în istorie.

Antrenorii se abțin să facă pronosticuri. Mitici al Iugoslaviei, supranumit omul de fier din zona Durdii, anunță doar că tinerii lui jucători se vor bate pentru victorie cu ambiția ce n-a încercat-o niciodată bătrîna gaz-

FINALA MONEDEI DE ARGINT

dă, iar Valcareggi al Italiei, care la Napoli a strănutat pataca de argint, și a plîns de bucurie, declară că elevii lui vor face să se știe în lume că Roma este un nume care cinstește. În Forum Italic, la poarta stadionului Centa Milla, tifosi veniți din toate orășelele Italiei (numai Napoli a trimis 25.000) au înălțat, din placă și dantele, o statuie reprezentînd-o pe zeița Fortuna la poalele căreia, pe un altar de pietre, azi noapte au ars imense ruguri din crengi de pin. Bieții cu chitarele aruncate pe după gî, au cântat și au aruncat în foc monede franceze — ofrîndu-le zeilor și mai ales schimbătoare zețe a norocului — și sute de vestale moderne, în pantaloni sau minigona, au dat culoare și frumusețe spectacolului.

Italienii vor juca fără Rivera și fără Berellini — în locul lor urmează să apară Guarnieri și Lodetti — iar iugoslavii fără Osim. Pentru cine se va arda Venus din apele acestei mări de patimi, este greu de prezădit. Italienii își pun toată nădejdea în Demanghini, un colos al rezistenței și al spiritului de sacrificiu și, deoparte, în publicul lor fără egal în Europa. Mazzola, idolul milioanelor, va trece și el pe banca rezervelor, cedînd postul lui Anastas, de la Catania, o ce-

Vizita tovarășului Emil Bodnaraș în R. P. Ungară

La invitația Comitetului Central al P.M.S.U., între 5 și 7 iunie, tovarășul Emil Bodnaraș, membru al Comitetului Executiv, al Preziidiului Permanent al C.C. al P.C.R., a făcut o vizită de prietenie în R. P. Ungară. Cu acest prilej, tovarășul Emil Bodnaraș a avut un schimb de păreri cu tovarășul Zoltan Komocsin, membru al Biroului Politic, secretar al C.C. al P.M.S.U., referitor la problemele actuale ale relațiilor dintre cele două țări și țării frățesti, ale mișcării comuniste și muncitorești și situației internaționale.

La convorbiri, care s-au desfășurat într-o atmosferă deschisă, cordială, tovarășească, au participat tovarășii Dumitru Lazăr, membru supleant al C.C. al P.C.R., adjunct al șefului secției relațiilor externe a C.C. al P.C.R., Dumitru Turcuș, ambasadorul Republicii Socialiste România la Budapesta, precum și Gyenes Andras, adjunct al șefului secției externe a C.C. al P.M.S.U.

Vineri la amiază s-a înapoiat de la Budapesta tovarășul Emil Bodnaraș, membru al Comitetului Executiv, al Preziidiului Permanent al C.C. al P.C.R., însoțit de tovarășul Dumitru Lazăr, membru supleant al C.C. al P.C.R., adjunct de șef de secție la C.C. al P.C.R., care, la invitația C.C. al P.M.S.U., a făcut o vizită de prietenie în R. P. Ungară.

Au fost de față Jozsef Vince, ambasadorul R. P. Ungare la București, și membri ai ambasadei. La plecarea din Budapesta, pe aeroportul Ferihegy, au fost de față Komocsin Zoltan, membru al Biroului Politic, secretar al C.C. al P.M.S.U., Gyenes Andras, adjunct al șefului secției externe a C.C. al P.M.S.U. Au fost, de asemenea, prezenți Dumitru Turcuș, ambasadorul țării noastre la Budapesta, și membri ai ambasadei. (Agerpres)

Prelungirea concursului de reportaje „TINERI AI ZILELOR NOASTRE”

Uniunea Ziaristilor din Republica Socialistă România, în colaborare cu Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist a organizat un concurs de reportaje cu tema: „TINERI AI ZILELOR NOASTRE”. Concursul urma să se încheie la sfîrșitul lunii mai.

Concursul este deschis tinerilor ziaristi (limita de vîrstă fiind de 30 ani) membri ai Uniunii ziaristilor din întreaga țară, care lucrează în presă sau în instituții de presă. Fiecare concurent poate participa la concurs cu cel mult 3 (trei) reportaje apărute în perioada februarie—iunie a.c. în publicația la care lucrează ori în oricare alta, sau difuzate prin radio.

Concursul este deschis tinerilor ziaristi (limita de vîrstă fiind de 30 ani) membri ai Uniunii ziaristilor din întreaga țară, care lucrează în presă sau în instituții de presă. Fiecare concurent poate participa la concurs cu cel mult 3 (trei) reportaje apărute în perioada februarie—iunie a.c. în publicația la care lucrează ori în oricare alta, sau difuzate prin radio.

Reportajele pentru concurs (cele apărute în presă — decupate, iar cele difuzate prin radio — dactilografiate, pînd data trimiterii și viza redactorului șef) se vor trimite direct de către autori pe adresa: Uniunea ziaristilor, București, Calea Victoriei 163, cu mențiunea „PENTRU CONCURSUL DE REPORTAJE”.

Final mini-dramatic

Ultimul act al campionatului de fotbal urmează să dea, duminică, răspunsurile definitive. Vom cunoaște echipa campionă, vom ști cu exactitate configurația „barajului”. Ei și? La ce ne putem aștepta? Ce importanță are faptul că un câștig Steaua sau F. C. Argeș, că ea retrograda Steagul roșu, Progresul sau A.S.A. Tg. Mureș decorează, din toate aceste 14 formații cuprinsă cel puțin cîte 11 titulari nu avem încă o figură onorabilă în reprezentativă? Întreaga competiție și, mai ales, ultima etapă cu toate promisiunile ei de veritabil spectacol dramatic al șacut veritabil în interes. Picturisul de miercuri a încheiat, de fapt, campionatul.

Ultima etapă programată meciurile Petrolul—Steaua, Progresul—F.C. Argeș, „U”. Cluj—Dinamo București, A.S.A. Tg. Mureș—St. rouș Brașov, Dinamo Bacău—Farni, Apid—„U” Craiova și U.T.A.—Jiul Petroșeni.

Despre Anglia și U.R.S.S. — cei doi mari învingători de miercuri, care vor trage mîine pentru locurile 3 și 4 — cite o vorbă, și aia printr-o picătură.

Adar, duminică, vom ști: Steaua sau F. C. Argeș, A.S.A. Tg. Mureș, Progresul sau Steagul roșu. Ei și?...

Pe scurt

Pe scurt

Pronosticul ziarului nostru pentru concursul Pronospor nr. 23, etapa din 9 iunie 1968

Pronosticul ziarului nostru pentru concursul Pronospor nr. 23, etapa din 9 iunie 1968

Table with 2 columns: Team and Score. Includes teams like Petrolul, Steaua, Progresul, U. Cluj, Dinamo București, U.T. Arad, Jiul Petroșeni, A.S.A. Tg. Mureș, Steagul roșu, Rapid, U. Craiova, Foggia, Livorno, Lazio, Bari, Lecce, Modena, Perugia, Venezia, Potenza, Palermo, Verona, Genua.

Table with 2 columns: Team and Score. Includes teams like Steaua, F.C. Argeș, Dinamo București, U.T. Arad, Jiul Petroșeni, A.S.A. Tg. Mureș, Steagul roșu, Rapid, U. Craiova, Foggia, Livorno, Lazio, Bari, Lecce, Modena, Perugia, Venezia, Potenza, Palermo, Verona, Genua.

